

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3344/2021
15.03.2023. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Иван Савић, адвокат из ..., против тужених – противтужилаца ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Димић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Жељка Јапунџа, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца – противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4379/17 од 04.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца – противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4379/17 од 04. 12. 2020. године у ставу првом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца – противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4379/17 од 04.12.2020. године у делу којим је одбијена жалба тужиоца – противтуженог, укинута пресуде Вишег суда у Београду П 801/2013 од 01.12.2016. године и решење Вишег суда у Београду П 801/2013 од 08.05.2017. године и пресуђено тако што је одбијен тужбени захтев и одлучено да свака странка сноси своје парничне трошкове.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца – противтуженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 801/2013 од 01. 12. 2016. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезу да солидарно исплате тужиоцу износ од 15.332.071,37 динара са затезном каматом од 24.02.2004. године до исплате, ставом другим изреке је одлучено о противтужном захтеву одбајањем тог захтева и ставом трећим одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Накнадно донетим решењем од 08.05.2017. године које слови исправком пресуде, измењена је мериторна одлука из става другог изреке наведене пресуде, тако што је другачије одлучено о тужбеном захтеву, а такође измењена и одлука о трошковима спора.

Апелациони суд у Београду је након одржане расправе донео пресуду Гж 4379/17 од 04.12.2020. године, којом је одлучио о жалбама тужиоца, тако што је у ставу првом изреке одбио жалбу тужиоца и потврдио решење о исправци првостепене пресуде у делу означавања вредности предмета спора по тужби и констатације да је тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке у преосталом делу првостепене одлуке су укинуте и пресуђено тако што је одбијен тужбени захтев којим је предложено солидарно обавезивање тужених – противтужилаца да тужиоцу – противтуженом исплате износ од 15.332.017,37 динара са законском затезном каматом почев од 24.02.2004. године као дана подношења тужбе до исплате, одбијен противтужбени захтев којим је предложено обавезивање тужиоца – противтуженог да туженима – противтужиоцима на име стицања без основа исплати износ од 11.702.701,00 динара са каматом прописаном Законом о затезној камати почев од 17.07.2016. године до исплате, те је ставом трећим одлучено да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Против наведене пресуде донете у другом степену, дела којим је потврђено решење о исправци првостепене пресуде, првостепена пресуда укинута и пресуђено тако што је одбијен тужбени захтев и одлучено о парничним трошковима, тужилац – противтужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 373. став 1. ЗПП која је учињена у поступку пред другостепеним судом, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2 тачка 5 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011... 18/2020), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506 став 2 истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена против решења садржаног у ставу првом изреке другостепене пресуде. Није у питању решење којим се окончава поступак, односно решење против којег би ревизија била дозвољена по члану 420 ЗПП, па је из наведеног разлога, а на основу члана 413 ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији у преосталом делу применом чл 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, нити из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП на коју је ревизијом указано, пошто је другостепени суд оценио изведене доказе на расправи одржаној дана 06.10.2020. године и одлуку засновао на јасно наведеним и прихватљивим разлозима. На потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право.

Од чињеница битних за побијани део пресуде суд утврђује да су дана 11.09.2001. године тужени – противтужиоци, као инвеститори, које је заступао као пуномоћник тужилац – противтужени, закључили са ГГ, као извођачем радова уговор о грађењу стамбене зграде у ..., улица ... број ... . Уговорена је цена радова у износу од 1.254 ДМ/1 м2 нето површине, да динамику плаћања опредељују авансна ситуација, привремене ситуације и коначни обрачун, рок извођења радова предвиђен је до 01.07.2002. године и сукцесивно достављање пројектне документације. Према споразуму странака, тужилац – противтужени преузео је обавезу пружања свих правних и фактичких радњи у сврху изградње наведене непокретности. Тужилац –

противтужени документацију није прибавио, већ је извођење грађевинских радова вршено по његовим усменим налозима, он је вршио надзор над изведеним радовима, а грађевински дневник и грађевинска књига нису вођени. За наведено радно ангажовање тужени – противтужиоци су му месечно исплаћивали по 1.000 ДМ, укупно за цео посао 6.000 ДМ.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице, суд налази да су странке закључиле уговор са елементима уговора о делу из члана 600. и уговора о налогу из члана 749. Закона о облигационим односима, који је у целости реализован. Тужилац – противтужени је радње предузимао у име и за рачун тужених – противтужилаца, као инвеститора, а не у лично име, те није по члановима 228. и 231. ЗПП пружио доказе на тврдњу, на којој чињенично заснива тужбу, да је накнада за његово радно ангажовање уговорена у висини од 3,5% вредности изведених радова на објекту.

Тужилац – противтужени у ревизији потврђује правилност утврђења чињеница о висини исплаћене накнаде за радно ангажовање, те да он нема доказа да је уговорена накнада била 3,5% од вредности изведених радова. Међутим, исказује становиште да му спорна накнада припада као правична у складу са одредбама чланова 623. и 761. Закона о облигационим односима, пошто у пракси израда планске документације износи 1-2%, а надзора 1-5% од вредности изграђеног објекта. У конкретном случају утврђено је да извођењу грађевинских радова није претходила планска документација, нити их је пратила грађевинска документација, те да су тужени – противтужиоци накнаду исплатили у складу са садржином уговореног и реализованог правног посла. Према томе, нема основа за досуду тражене накнаде у већем износу спрам стандарда за уговарање послова израде пројектне документације и надзора у грађевинарству, пошто је накнада исплаћена у складу са споразумом странака (члан 26. Закона о облигационим односима).

Суд је везан чињеничним основом тужбе, па је прихватљиво становиште другостепеног суда да тужилац – противтужени није активно легитимисан да захтева исплату по основу неподвижених и накнадно изведених радова на другим објектима тужених – противтужилаца, пошто је чињенично утврђено да извођачи радова своја права на исплату остварују у покренутој парници против тужених – противтужилаца која се води под бројем П 73053/10.

Имајући у виду да су тужбени и противтужбени захтев у коначном одбијени, као и висину потраживања странака по постављеним захтевима у поступку, правилно је одлучено и о парничним трошковима на основу одредби чланова 165. став 2. и 153. став 2. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка по ревизији у ставу трећем, донета је на основу одредби чланова 165. став 1. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу другом изреке, применом члана 414. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић